

tingelser og i et nærmere bestemt Omfang kunde erholde *mellemkommunal Refusion for Udgifterne til Arbejdsløn*. Lov Nr. 119 af 9. April 1936 forlængede Lovens Virketid til Udgangen af Marts 1937, Lov Nr. 67 af 31. Marts 1937 (Aarvog 1936—37, Side 396) dernæst til 1. April 1938 — dog med enkelte Ændringer — og Lov Nr. 172 af 13. April 1938 (Aarvog 1937—38, Side 271) yderligere til 1. April 1940 — atter med nogle Ændringer. Ved nærværende Lov udstrækkes dens *Gyldighed til Udgangen af Marts 1942*.

Der er samtidig sket den *Ændring*, at den Del af Udgiften til Arbejdsløn, der er Genstand for Refusion fra Udligningsfonden, som Følge af den stedfundne Ændring af Løn- vilkaarene er sat op fra 50 Øre til 60 Øre pr. Arbejdstime.

Angaaende Lovens *Benyttelse* i Finansaaret 1938—39 oplyste Motiverne til Lovforslaget, at der af 122 Sognekommuner var anmeldt ca. 334 000 Kr. til Refusion og af 13 Købstæder ca. 55 000 Kr., i alt ca. 389 000 Kr. For Tiden fra 1. April 1939 til 15. Januar 1940 ventedes anmeldt til Refusion: fra 122 Sognekommuner ca. 458 000 Kr., fra 11 Købstæder ca. 136 000 Kr., i alt ca. 594 000 Kr.

Regeringspartierne delte Socialministeriets Opfattelse: at Loven af 13. April 1938 har været anvendt af Kommunerne i et ikke uvæsentligt Omfang, og at der fortsat vil være Trang til en saadan Lov, og Landstingsudvalgets Flertal, bestaaende af Socialdemokrater og Det radikale Venstre, indstillede Regeringsforslaget til Vedtagelse med ovennævnte, af Socialministeren foreslaaede Ændring.

Derimod kunde hverken Venstre eller Det konservative Folkeparti medvirke til Lovforslagets Gennemførelse.

Venstres Ordfører i Landstinget, *Jens Jensen*, ansaa Loven for at være uden nævneværdig Betydning og mente, at den i Fremtiden sandsynligvis vilde blive endnu mindre benyttet. Forudsætningen for en Ændring af dette Forhold maatte være, at det overlodes Kommunerne at bestemme, hvilken Betaling der skal ydes, og hvorledes Arbejdstiden skal fastlægges. Under Udvalgsbehandlingen søgte Venstre-Mindretallet i Overensstemmelse med Synspunkter, der under Forhandlingerne om Loven af 13. April 1938 blev gjort gældende fra Venstres Side (Aarvog 1937—38, Side 273), at faa Loven formet i højere Grad som en Understøttelseslov (i Stedet for en Beskæftigelseslov), men Udvalgsflertallet kunde ikke give Tilslutning til en Ændring i denne Retning, og Mindretallet undlod da at stille Ændringsforslag.